

deels i Grundlovsbestemmelsen om Indskrænkningen af Grundloven af 5te Juni 1849 til Kongeriget særlige Anliggender, deels i Forsatningsloven for Monarchiets Fællesanliggender. Der var da vel Jole til at bruge Ordene ogsaa her og lade dem staae med den hele Ufuldstændighed og, om man vil, med den Utydelighed, hvormed de ere stemplede, og overlade til Begivenhederne nærmere at udvikle deres fulde Mening. Den nævnte Grundlovsindskrænkning kan jo paa ingen Maade i Henseende til Skarphed og Præcision i de enkelte Udtryk maale sig med selve Grundloven; og vi vide, at selve Grundloven langtfra er afsfattet med den tilbørlige Skarphed og Bestemthed, men at den fuldelig bærer Præg af den Mangel paa Indsigt, der var tilstede, dengang vi fra de absolute Staters Række traadte ind i de constitutionelles. Der var mange Forhold, der da maatte være os fremmede, og ikke kunde opfattes med den tilbørlige Klarhed, og der vil derfor findes mangfoldige Udtryk i Grundloven — jeg minder blot om dem, der angaae de finantsielle Forholds Ordning, — der paa ingen Maade ere tilstrækkeligt skarpe og tydelige, saa at de kun kunne lade sig gennemføre ved en Fortolkning, der undertiden maa bevæge sig indenfor temmelig vide Grændser, for at gjøre det muligt at gennemføre dem. Men langt mere maatte man være tilbøielig til ikke at fordre en saadan Bestemthed i den oftere citerede Lov, der vil erindres at være fremkommen under Forhold, hvor Tanken maatte dvæle ved Banfælgigheder af en ganske anden Natur, og det vil vistnok være i Enhvers Erindring, som deeltog i Thingets Forhandlinger dengang, at man da kun lidet bestræbte sig for at redigere de enkelte Udtryk paa en mere syldestgjørende Maade. Nu er imidlertid Banfælgigheden med Hensyn til Forstaaelsen af disse Ord, efter min

Overbeviisning hævet; thi Rigsraadet, som har havt Fortolkningen af den tilsvarende Forsatningsbestemmelse i sin Haand, har ved Behandlingen af Tillægsloven for Finantsministeriets Vedkommende til det foreløbige Normalbudget af 28de Februar 1856 givet Ordene den Bestemthed, som de manglede. Det vil nemlig for dem, der have fulgt Rigsraadets Forhandlinger, være bekendt, at der til den Bestemmelse i hin Tillægslov, der angik Tilskudet fra Landsdelene, stede en Tilføining i Rigsraadet, som ikke var paatænkt af Regjeringen, ikke fordi denne paa nogen Maade da meente at burde opfatte Forholdene anderledes, men fordi man ikke troede det nødvendigt til den Tid at udtrykke Tanken skarper. Det var ved Finantsudvalgets Bestræbelse, at denne Forandring blev frembragt, idet man fandt, at det var væsentlig nødvendigt, netop for at beskytte Landsdelene, at der tilføiedes Ordene et tydeliggjørende Supplement, og der blev derfor vedtaget, at, hvor der i den omhandlede Tillægslov opførtes Tilskud fra Landsdelene, som supplerende det Beløb, der havde fundet Plads paa det foreløbige Normalbudget, skulde det udtrykkelig tilføies — Ordene kan jeg i dette Dieblif ikke citere — at denne Deel af Indtægterne ikke, som de øvrige Indtægter, var calculatorisk angiven, men fast og bestemt. Der er altsaa ikke Tvivl tilstede om, hvad der under ordinaire Forhold vil være at tilskyde fra Kongeriget for det vedkommende Finantsaar. At Ordene saavel i Forsatningen for Kongeriget som i Forsatningen for Monarchiet taale denne Fortolkning, skulde jeg formene ikke kan modsiges, og at Rigsraadet havde det i sin Magt at bestemme, hvor stort Tilskudet skulde være, er vistnok ligesaa uomtvisteligt.